

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 91

Číslo: 32

7. srpna 2011

Cena: 7 Kč

V BOROVNICI LETOS PO STOPÁCH APOŠTOLA PAVLA

Již po šestnácté se letos v Borovnici u Vlašimi ve dnech 3. – 23. července sešlo pár dospělých a dvacet dětí, aby tu spolu strávili tři týdny na dětském táboře. Jak napovídá titulka, věnovali jsme se tentokrát misijním cestám apoštola Pavla. Informace jsme měli skutečně z první ruky. Dostávali jsme totiž přímo od Pavla dopisy, ve kterých nám líčil všechna svá dobrodružství: jak nejprve křesťany pronásledoval, po svém obrácení v Damašku se však stal jedním z nejhrolivějších misionářů. Popisoval nám postupně své putování, protiventství, kterým musel čelit, i přátelství, jež během života navázal. Děti Pavlovi pilně odepisovaly – už se těším, jak z jejich dopisů doplněných fotografiemi a dalšími materiály sestavíme letošní táborovou kroniku (doufám, že apoštol Pavel by z nich měl také radost – i když často spíše než to, co jsme dělali, se z nich čtenář dozví, co jsme měli k snídani, k obědu a k večeři – je to prostě otázka priorit).

Abych tedy děti alespoň stručně doplnila: události Pavlových misijních cest jsme si oživovali různými hrami a aktivitami. V úvodu jsme si přiblížili svátek letnic a seslání Ducha svatého, což nám umožnilo oprášit si znalost různých „jazyků“ – šifer a v souvislosti se Saulovým-Pavlovým pozdějším oslepnutím jsme se naučili i Brailovo písmo. Na odsouzení Štěpána jsme si názorně předvedli, jak vypadá nespravedlivý soudní proces (děti si samy – mimochodem velmi

zdařile – připravily vlastní příklady, jež sehrály jako divadlo), samotné kmenování jsme však zjemnili papírovými koulemi. Potom jsme ještě pronásledovali křesťany (část ukrytých dětí) a další „podezřelá“ jména hledali na papírcích schovaných na vyznačeném území.

Události v Damašku jsme si přiblížili překážkovou dráhou, kterou děti musely projít se zavázanýma očima, dále pak spouštěním nákladu (raději neživého) v proutěném koši z horního patra statku a nakonec běháním podle čísel na přeskáčku rozvěšených po stromech – Pavel také při útěku z města musel kličkovat před pronásledovateli.

Když Pavel nesl s Barnabášem sbírku z Antiochie do Judska, nechtěli jsme zůstat pozadu – na výletě v Pelhřimově děti kromě prohlídky muzea rekordů a muzea strašidel stihly nakoupit nejen dobroty pro sebe ale každý i nějakou drobnost do společné sbírky – tu pak musely potají nést, aby ji neukradli lupiči z druhého oddílu (bohužel v horkém počasí sbírka, v mnoha případech čokoládová, tímto ukryváním silně utrpěla).

Když se Pavel vydal na první misijní cestu, poskytl nám tím podnět ke studiu mapy a topografických značek. Děti dostaly za úkol podrobně naplánovat trasu výletu na Blaník, kterou jsme o několik dní později skutečně absolvovali – a ani jsme moc nebloudili!

Plavba na Kypr byla zase dobrou zá-

Dokončení na str. 3

K VÝROČÍ PRVNÍ PRAŽSKÉ DEFENESTRACE

První pražská defenestrace 30. července 1419 zahajuje vlastní období husitské revoluce, na čemž se shodují všichni moderní badatelé. Není tomu tak však v interpretaci tehdejších událostí. Většinový byl názor, že svržení vlády Nového Města pražského vyprovokovaly urážky náboženského procesí a kámen vržený na monstřanci s tělem Páně, nesenou

knězem. V podstatě to vycházelo z písemných zpráv kronikářů popisujících tehdejší události o mnoho let později. Z českých dějepisců podali odlišný výklad jen Jaroslav Prokeš a Josef Pekař. Zásadní zlom přinesla až práce amerického historika Howarda Kaminského „The Prague Insurrection of 30 July 1419“. S jejími závěry se ztotožnili Jaroslav Mezník, František Šmahel a Božena Kopiczková, nejnověji pak Petr Čornej v publikaci První pražská defenestrace, vydané v roce 2010.

Již soudobá zpráva katolického pisatele (Anonymus de origine Taboritarum et de morte Wenceslai IV) udává, že defenestrace byla součástí velmi širokého rámce lidového hnutí, a to jak v Praze, tak i na venkově. Spojuje politické hnutí s radikálním náboženským hnutím a ličí všechno jako výsledek promyšlené politiky. S tím lze jen souhlasit. Po vydaných nařízeních centrální moci v únoru 1419, jejichž hlavním bodem byl příkaz k obnově římskokatolické správy kostelů a far, kterých se utrakvisté v předchozí době zmocnili, se rázem zúžil prostor pro podávání svátosti oltární pod obojí způsobou. Na venkově si stoupenci reformního hnutí záhy poradili – začali se scházet na odlehlých místech ve volné přírodě, a tak spontánně vznikl fenomén tzv. poutí na hory, které od jara organizovali radikální kazatelé. Inspirací organizátorům bylo Písmo svaté, neboť „nikdo nevolá po spravedlnosti, nikdo se nezastává pravdy... právo je úplně potlačeno...“ (Izajáš 59,4-14). Setkávání věřících se rychle šířilo a mělo pro český venkov výrazný mobilizační a sjednocující ráz.

Kritická situace nastala v Praze, neboť mimo soukromé svatyně byly pro zpívané bohoslužby a veřejná kázání kališníkům vyčleněny jen klášterní kostely sv. Ambrože a Panny Marie Sněžné na Novém Městě a kostel sv. Benedikta na Starém Městě. V převážně husitském pražském souměstí vzrůstalo napětí, které radnice zvládaly jen stěží. Větší problémy měla správa Nového Města, kde reformní kněží, zvláště Jan Želivský a Jakub Vlk, vyjadřovali ostrý nesouhlas s nastolenou protihusitskou politikou, pranýřovali sociální nespravedlnost jako důsledek nerespektování Písma, odsuzovali konstantinskou donaci a požadovali návrat k ideálům prvotní církve. Trvalé nepokoje vyvrcholily, když někdy na počátku léta navštívil král Václav IV. kostel sv. Apolináře a byl zde zaskočen početným zástupem lidu, jehož mluvčí Mikuláš z Husi požadoval svobodné přijímání pod obojí jak pro dospělé, tak i děti. Panovník údajně vše vyslechl v klidu, co mohl v dané chvíli také dělat, ale neúčta k jeho majestátu ho v následujících dnech vedla k výměně konšelské rady a vypovězení Mikuláše z Husi z Prahy. Na středověkou realitu to byly mírné tresty.

Nově dosazená správa Nového Města svým jednáním urychlila události. Represe, kterými se snažila vladařů zavděčit, znamenaly zatýkání, vyhánění husitských žáků z farních škol a zákaz jakýchkoliv náboženských procesí. Na mohutném shromáždění venkovských stoupců kalicha, svolaném 22. července na horu Tábor, již proto nechybí ani předáci novoměst-

Dokončení na str. 3

KOEXISTENCE NÁBOŽENSTVÍ A FYZIKY

Odpověď přáteli na dopis

Již při bezprostřední telefonické reakci na Vaše otázky jsem naznačil, že na vyčerpávající odpověď bych pravděpodobně potřeboval mnoho času. Otázka vztahu mezi vědou, vírou a pochybnostmi je komplexní a dosud jsem se nikdy nepokusil své úvahy k tomuto tématu formulovat písemně. A tak jsem v posledních týdnech mnohokrát něco sepsal a po přečtení opět zavrhl. Ani s tím, co dnes sepisuji, nejsem beze zbytku spokojen, ale je na čase skoncovat s autocenzurou.

To, co zde sepisuji, si nečiní nárok být teologickým pojednáním. Popisují jen, které myšlenkové berličky jsem použil, abych bez nebezpečí upadnutí do schizofrenie dokázal srovnat ve své mysli od svých předků tradované náboženství, kterému se cítím být zavázán, se svým fyzikou ztvárněným obrazem světa. Toto ovšem dokážu jen za cenu hereze. To znamená, že tam, kde si víra a věda zřejmě odporují, musí víra „uvěřit“. Než popíšu poněkud podrobněji, jak si můžu

představit koexistenci vědy a víry, chtěl bych ke třem otázkám, které Váš dopis nastoluje, formulovat krátké vyznání:

** Existuje Bůh jako osobnost?*

V existenci Boha věřím, ale nikoliv ve všechny jemu v Bibli a církevní nauce připisované vlastnosti.

** Co si máme myslet o všech těch zázracích, které jsou popisovány v Bibli?*

Považuji tyto popisy za mýtická vyprávění, odpovídající pohledu na svět v dobách, kdy vznikla. Pro mne se Boží působení neprojevuje v příležitostném porušení přírodních zákonů, ale v nadčasové platnosti těchto zákonů, které umožnily vytvořit náš zázračný svět.

** Co se s námi stane po smrti?*

S poněkud svérázným vysvětlením považuji model, podle kterého pozůstáváme z těla a duše, za přijatelný. S odvoláním na tento model věřím, že hmota těla zůstává v koloběhu přírody, zatímco duše se vrací k Bohu.

Pokud by se mne někdo ptal, který

biblický výrok o Bohu mne nejvíc ovlivnil, napadá mě jako první úvod evangelia podle Jana. Toto začíná (podle ekumenického překladu) větou: „Na počátku bylo slovo.“ Zde je použit výraz „slovo“ jako překlad původního řeckého „logos“. Ale toto „logos“ neznamená pouze mluvené či psané slovo, ale spíše tímto slovem vyjádřenou informaci ve smyslu Platonových myšlenek. Jelikož mě nenapadá žádný výraz, jenž by odpovídal mnohovrstevnému významu pojmu „logos“, zůstanu u tohoto řeckého slova a cituji takto ona slova evangelia, která považuji za důležitá:

Na začátku byl logos

a logos byl při Bohu

a logos byl Bůh.

Na začátku byl u Boha.

Všechno bylo vytvořeno logem,

a bez loga by nebylo nic, co se stalo.

Co na mne jako fyzika na tomto textu tak zapůsobilo, je vztah k některými kosmology zastávané hypotéze, která praví, že přírodní zákony neřídí jen

Dokončení na str. 3

Ctnosti a jejich revitalizace

Znovuoživení ctností můžeme dnes opravdu výrazně pociťovat. Jednu z těchto kladných změn vidím i ve vztahu společnosti k těm, které osud znevýhodnil po stránce fyzické nebo psychické. Dospělí i děti s hendikepem mívají své asistenty, kteří jim pomohou v tom, co by sami nezvládli. Ti jsou obětaví, trpěliví, taktní, zachovávají důstojnost svých klientů, tedy správně pěstují své ctnosti. I díky jim se daří začlenění dětí s Downovým syndromem, s autismem a dalšími zdravotními problémy do tříd na základních školách. V posledních letech se u nás také chvályhodně uplatňuje dobrovolnictví, které je ovšem v některých zemích již rozvinutější, např. v Německu. Řada lidí různého věku se věnuje např. kreslení s dětmi v psychiatrických léčebnách a na onkologických odděleních. Dobrovolníci docházejí také do hospiců. Svůj čas a síly věnují z dobré vůle. Chtějí pomoci potřebným, strádajícím. Projevit svou lidskost a křesťanskou lásku.

Podnětně se o potřebě ctností vyjádřil lékař a humanista, nositel Nobelovy ceny, dr. Albert Schweitzer, který dobře věděl, že bližní potřebuje pomoci: „Etika úcty k životu žádá, abychom vždy nějak a něčím byli lidmi pro lidi. Ty, kteří se v povolání nemohou vydat jako lidé lidem a jinak nemají nic, co by mohli dát, nabádá, aby obětovali něco ze svého času a volných chvil, i když jich mají poskrovnu. Vytvořte si vedlejší povolání, říká jim, nepostřehnutelné, snad tajné vedlejší povolání. Otevřete oči a hledejte, kde nějaký člověk potřebuje trochu času, trochu přátelství, trochu účasti, trochu společnosti, trochu práce nějakého člověka. Možná, že je to člověk osamělý nebo zatrpklý nebo nemocný anebo nešika, jemuž něčím můžeš být. Třeba je to stařec nebo dítě. Nebo třeba nějaké dobré dílo potřebuje dobrovolníky, kteří obětují volný večer či mohou dělat pochůzky. Kdo může spočítat všechny způsoby využití, k nimž se může hodit provozovací kapitál zvaný člověk?“

Budme dobrovolníky na vinici Boží, prožívejme bližního kristovským očima.

Olga Nytrová

Z kazatelského plánu

8. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Ukaž nám, Hospodine, své milosrdenství, uděl nám svou spásu! Hospodine, projevoval jsi své zemi přizeň, uděl Jákobův jsi změnil.

ŽALM 85,8.1

První čtení z Písma: 1. Královská 19,9–18

Tužby:

2. Abychom dnešní den Páně pokojně a bez hříchu prožili, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom nám vyměřený čas života moudře naplnili, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Hospodine, bez tebe není života. Prosíme tě, daruj nám ducha k přemýšlení a konání toho, co je správné, ať jsme schopni žít podle tvé vůle. Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Římanům 10,5–15

Evangelium: Matouš 14,22–33

Verše k obětování: Žalm 31,15–16

Verš k požehnání: Jan 6,51

Modlitba k požehnání:

Hospodine, ve svátosti večere Páně jsme přijali nebeskou manu. Prosíme tě, ať v síle tohoto pokrmu prospíváme a rosteme k věčnému vykoupení. Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 11, 64, 68, 287, 289, 291

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ - Zjevení Janovo 16 Listy sedmi církvím

Dokončení z minulého čísla

Dále, ten kdo se neodvrátil od Krista za svého pozemského života, k tomu se Kristus přizná před svým Otcem a před svými anděly. A to se týkalo nejen církve v Sardách, ale platí to stále. Věřící, kteří se osvědčili, budou oblečeni v bílém rouchu a budou kráčet v triumfálním pochodu s Vítězem. V zářících slavnostních róbách budou pozváni na hostinu, jejich jména budou mít čestné místo v nebeském seznamu a bude jim přiznáno mimořádné postavení před Vladařem a jeho dvorem – o jejich skutcích a mravní hodnotě se tu bude vypravovat. Ten, kdo následuje Krista zde na zemi, bude ho následovat také na cestě slávy v nebi. Za pozemské oběti a ztráty se nám dostane bohatého odškodnění ve slávě tam nahoře. (Ještě pohled do současnosti naší církve. List do Sard je inspirující. Slyšíme odtud naléhavý Kristův hlas „podle jména jsi živ, ale jsi mrtev“. Netýká se to některých našich sborů? Nebo dokonce mnoha sborů? Podívejme se do seznamu náboženských obcí v kalendáři Blahoslav! Kolik je tu obcí samostatných a kolik administrovaných sousedním farářem nebo zmocněncem diecézní rady. Kolik těch obcí je živých, kolik mrtvých a kolik umírajících? A kolik by se jich dalo ještě zachránit? Kdo v církvi má tuto záležitost na starosti? To se ptá vzkríšený Kristus.) (Na doplnění realii viz A. Novotný:

Biblický slovník, Kalich 1956, heslo Sardy, str. 853)

FILADELFIA

Filadelfia byla založena Attalem, králem Pergama. Dostala své jméno od jeho příjmení Filadelfus, které získal svou oddaností vůči svému bratru Eumenovi. Město leželo při ústí dlouhého úzkého průsmyku na hlavní cestě od pobřeží Frygie a bylo skutečně branou k vysoké centrální náhorní plošině Malé Asie. Ramsey praví: „Záměrem jeho zakladatele bylo učinit je centrem řecko-asijské civilizace a prostředkem k šíření řeckého jazyka a způsobu ve východních částech Lýdie a Frygie. Bylo to ‘misijní město’, založené proto, aby podporovalo jednotu ducha, zvyků a loajality uvnitř království, aby bylo ‘apoštolem’ hellenismu v orientální zemi. Bylo úspěšným učitelem. Před rokem 19 po Kr. přestávalo se v Lýdii mluvit lýdským jazykem a řečtina se stala v té zemi jediným jazykem.“ Církev popisovaná v listě je církev malé síly, ale misijního ducha, bratrské lásky a oddanosti Božím slovu. Podobná zbožnost se v historii objevuje jako období puritánské, kvakerské, obrození metodistické, probuzení bratrské (= moravských bratří) atd. Všechna tato a jiná evangelizační hnutí představují podobný obraz – rané 19. století je charakterizováno obrodou křesťanské lásky a jednoty, studiem Bible a misijním nadšením, i

když duchovní síla a moc byly omezené. Gaebelein říká: „Je to výslovně návrat k prvotním principům křesťanství. Filadelfia odmítá vše, co zneuctvuje Krista a jeho vzácné jméno si přivlastňuje pro sebe. Nemá žádné lidské nároky. Zdůrazňuje jednotu věřících. Projevuje ji bratrskou láskou ke všem svatým. Odděluje se od ostatních. Tito křesťané jsou na sebe přísní, počítají se soudem a jsou pokorní. Jsou slabí, je jich málo.“

LIST DO FILADELFIE

Tento list prozrazuje církev, která je slabá, ale horlí pro pravdu. Způsob, jakým se Kristus představuje církvi, je promyšlený. Vědomě chce zapůsobit na shromáždění takových lidí. Prohlašuje se za Svatého a Pravého. To byly povahové rysy ve Filadelfii ceněné nejvíce. Byly to i vlastnosti, které byly přitažlivé také pro evangelizační hnutí 19. století. V revoltě proti prázdne ortodoxní zbožnosti, nereálnosti a falši velkých církevních systémů mnohý křesťan té doby objevil pravdu a svatost – po níž toužil – právě v osobnosti Ježíše Krista.

Frederick A Tattford, *Prophecy's Last Word, An Exposition of the Revelation, Nakl. Pickering and Inglis Ltd. London, 1. vyd. 1947, paperback vyd. 1969, reprint 1970 a 1971*
Zkrácený překlad: Jiřina Kubíková

Nad Písmem

QUO VADIS, DOMINE?

Šimon Petr byl jedním z nejbližších Kristových učedníků. Podle jeho víry a oddanosti byl nazván skálou, na které bude zbudována církev. V našem evangelijním příběhu čteme o tom, že na rozbořeném moři pluje v rybářské loďce s ostatními učedníky, bojí se tak jako oni, ale přesto když uvidí Pána, jde a vykročí na rozhořpanou hladinu. Evangelista Matouš popisuje prazvláštní zázrak. Petr, obyčejný člověk, jde po hladině směrem k Ježíšovi. Dokáže nemožné. Je hrdina víry. Jenže stejný Petr nejen začne tonout, ale také třikrát zapře a podle staré legendy utíká během pronásledování křesťanů z Říma. To vždy, když podlehe strachům a úzkostem, které znovu a znovu přichází do života člověka. Kolikrát ve svých životech lidé zakouší úzkost a strachy. Mnohdy se objeví chuť všeho nechat, utéct, začít jinde a jinak. Někdy jsou lidé unavení z manželství, z neustálých hádek, rozepří, neshod, jindy jsou zklamáni svým okolím, často bývají otráveni z církve, která je tolik zvláště a zesvětštěná. A tak svůj zápas opustí. Když se na to podíváme čistě logicky, řekneme si, že mnohdy to vlastně není špatné řešení. Rozvést se, odstěhovat se, vystoupit z církve. Proč se trápit? Jenže s Kristem panuje jiný zákon. Je tu přítomná jiná možnost. V oné staré legendě z apokryfických Skutků Petrových apoštolů na své cestě z Říma potkává Ježíše, který jde opačným směrem. A ptá se ho onou slavnou větou: "Quo vadis, Domine?"

Kristus mu odpověděl: "Jdu do Říma, abych byl znovu ukřižován." Nato se ho Petr zeptal: "Pane, znovu budeš ukřižován?" A on mu odpověděl: "Ano, znovu budu ukřižován." Petr pravil: "Pane, vrátím se a budu tě následovat." (Skutky Petrovy 35). Petr byl nasměrován opačným směrem, než mu doporučovali jeho přátelé, než velí běžná logika. Vrátil se, aby byl tam, kde je Kristus i přes vědomí pravděpodobného martyria. Neboť v Kristově blízkosti nacházel útěchu, štěstí a smysl. V dnešním evangelijním čtení šel po rozbořeném moři, dokud upřeně hleděl na Krista. Dokud následoval jeho příkladu. Tehdy dokázal nemožné. Je známé latinské přísloví "Exempla trahunt". Příklady táhnou. Příklad náš, příklad Kristův. S Kristem lze překonat nepřekonatelné. Kristus je však nejen příklad. Vzkříšený a oslavený Pán nám nabízí svou ruku, aby nás vytáhl, když upadáme do malověrnosti, zoufalí a beznaděje, tak jako vytáhl Petra z hlubiny moře. Není potřeba mnoha slov, jen: "Pane, zachraň mne." I vy možná zakusíte, že vám budou všichni kolem radit, abyste utekli z místa, ve kterém stojíte, a vám to připadne jako jediné možné řešení dané situace. Tehdy si vzpomeňte na Petra. Skrze sílu víry se srdcem upřeným na Krista dokázal chodit po vodě či se vrátit do Říma, aby byl s pronásledovanými. Sám ze sebe vždy prohrál, když šel za Kristem, vítězil. Ptejme se tedy i my v našich životech pokaždé znova: "Quo vadis, Domine?" A pak ho následujme. Amen.

David Smetana

**Když si lidé cení druhých více než mne,
pomoz mi, Ježíši, s láskou to snést.
Když jiné přijmou a mne si nevšimnou,
pomoz mi, Ježíši, s láskou to snést.
Když dají prvenství jiným,
pomoz mi, Ježíši, s láskou to snést.
Když mají druhé za spravedlivější než mne,
pomoz mi, Ježíši, s láskou to snést.
Ježíši tichý a s pokorným srdcem,
uslyš mé prosby a dej mi svou milost,
abych radostně přijal, že chci být na zemi nepatrný
a aby mou radostí byla tvá láska a tvá sláva
Amen.**

ALEXANDR MEŇ

V BOROVNICI LETOS PO STOPÁCH...

Dokončení ze str. 1
minkou pro závody na traktorových duších ve vodě a uzdravení ochmutého v Lystře pro zopakování zdravotnědy a soutěž v obvazování. To jsme si letos nastudovali skutečně důkladně, pod vedením skutečného odborníka – jeden z našich vedoucích, Šimon, je členem Červeného kříže a pravidelně se účastní jejich soutěží.

A tak bychom mohli pokračovat den po dni – stavění stanu s Akvillou, výroba upomínkových předmětů v Efezu, kreslení komiksu či psaní básně, výslechy Pavla po jeho zatčení...

Pořád však zbýval čas i na koupání, další výlet na zámek Jemniště, procházky do lesa, hry na hřišti... A nesmím zapomenout na „Milionáře“ – po celou dobu tábora děti sbíraly „peníze“ ve vědomostní soutěži ve stylu známé televizní show, otázky se ovšem týkaly Pavlových dopisů. Vše,

co si děti vydělaly, spolu se ziskem z ostatních her, z bodování pořádku a ze závěrečných pouťových atrakcí, pak mohly utratit na konci tábora v našem „obchodě“.

Na závěr tábora již tradičně píšeme vzkazy pro příští táborníky – ty pak děti zakopou v lese a doufají, že je za rok najdou – našťastí se mnozí z nich znovu vracejí, takže se nemusíme plně spoléhat jen na amatérsky zhotovené mapy. Svou vzpomínku na letošní tábor bych ráda ukončila jedním z těchto vzkazů – je z něj patrné, co nás motivuje – znovu a znovu – tábor pro děti připravovat: „Ahojky, lidičky, jestli čtete tento vzkaz, tak to znamená, že se tento skvělý tábor koná znovu a pokračuje ve svých „tradicích“. Jezdím sem už dlouho, doufám a věřím, že pokud budu moci, tak budu jezdit dál. Za ty roky jsem tu poznala spoustu kamarádů. Každý den

s vámi byl krásný a ukryl se mi hluboko do srdce. Vzpomínek na vás mám spoustu a budu je v sobě mít ještě dlouho. Mám vás všechny mooooc ráda a doufám, že to tak i zůstane. Prostě a jednoduše: užívejte si tento tábor naplno jako já!!!! Těším se na vás. Pa pa, Nikola.“

Děkuji všem vedoucím, kteří po tři týdny věnovali dětem svůj čas, energii a lásku. Je to práce velice náročná, ale vděčná. Děkuji všem, kteří tábor finančně podpořili a umožnili tak účast mnoha dětem, jejichž rodiče jim ji zaplatit nemohou. Děkuji apoštolu Pavlovi, že nám byl dobrým průvodcem, a samozřejmě i Hospodinu, jenž nad námi držel ochrannou ruku a žehnal nám, takže tábor proběhl bez problémů a všichni se mohli zdraví vrátit domů.

Jana Krajčířková

K VÝROČÍ PRVNÍ PRAŽSKÉ DEFENESTRACE

Dokončení ze str. 1
ské opozice. Potvrzují to udavači, o nichž se zmiňuje husitský kronikář, přinášející poplašné zvěsti o spiknutí proti králi a chystaném převratu na Novém Městě. Zdálo by se, že bdělí správci města tak mají všechny trumfy v rukou. Opak byl pravdou, a tak když Želivský v neděli 30. července 1419 po skončeném kázání vyvedl své stoupence z chrámu Panny Marie Sněžné, kam mnozí přišli i se zbraněmi, vedl je bez překážek ke sv. Štěpánu, kde „lidé vešli do kostela násilím a sloužili tam mši svatou a podávali prostému lidu tělo a krev Páně pod obojí způsobou“. Narychlo svolané zasedání samosprávy, které na radnici přišla jen část, již jen trpně čekalo, až početné davy dorazí k radnici. To, co se potom odehrávalo, je obecně známo. Po krátkém vyjednávání se vzbouřenci zmocnili radnice a vyházeli přítomné z oken, kde je čekala již jen smrt. Mrtví však zůstali ležet neoloupeni, organizátoři převratu nepřipustili ani násilí na jejich

rodinách. Královský podkomoří a stoupenec kalicha Jan Bechyně, kterého vyděšení konšelé již dříve žádali o pomoc, přijel se svými třemi sty jezdci samozřejmě pozdě a mohl se tak vymluvit, že již nebylo koho chránit. Jistě se ještě stačil pozdravit s některými vůdci povstání před radnicí, s nimiž se znal osobně, neboť je spojovala víra a minulá či současná služba u panovnického dvora.

Zpráva o převratu na Novém Městě rozrušila Václava IV. natolik, že chtěl „vyhladit všechny viklefovce neboli husity a zvláště kněží“. Zůstalo však jen u silných slov, neboť vývoj v zemi se již vymkl jeho kontrole. Protože však vzpoura proti králi by za hranicemi království byla neomluvitelná, tak panovník přijal s úlevou kompromis. Nová husitská samospráva zvolená obcí se mu 2. srpna pokořila a ve své obhajobě zdůraznila, že vzpoura nebyla proti němu, ale jeho nehodným zástupcům. Nemenší zájem na urovnání než královi kališníci dvořané, kteří vše diplomaticky

připravili, měli opatrní staroměstští konšelé a univerzitní mistři. K dosavadním výhrůzkám římského krále a papežské kurie mohl přibýt pádný důvod zbavit ho trůnu a dosadit jeho bratra Zikmunda. A toho se přes všechny výhrady k Václavově dosavadní církevní politice kališnická pospolitost obávala nejvíce.

Poslední událostí byly pro nemocného a psychicky vyčerpaného českého krále poslední kapkou, již přetekl pověstný pohár – těch plných vína si ostatně podle škodolibých kronikářů užil víc než dost. Ve středu 16. srpna 1419 umírá na Novém hradě u Kunratic „byv raněn mrtvicí, s velikým křikem a řevem takřka lvím...“ Pak ještě pisatel dodává: „Jeho smrt a činy měly by být všem králům za příklad, aby se báli Boha a ze všech sil jeho zákon a pravdu chránili a bránili.“ Jak nadčasový a výstražný je závěr husitského kronikáře.

Jindřich Kejr

KOEXISTENCE NÁBOŽENSTVÍ A FYZIKY

Dokončení ze str. 1
funkci již existujícího světa, nýbrž že vznik světa je nutný důsledek těchto zákonů. Tato hypotéza je souhlasná s citovaným biblickým textem, pokud pod „logos“ chápeme obsah přírodních zákonů. Takovýto společný pohled vědy a tradiční víry se mi jako fyzikovi tak líbí, že jsem si jej převzal jako součást svého světónázoru, nejméně potud, pokud výše uvedená kosmologická hypotéza nebude vyvrácena.

Obraz Boha jako kosmického „loga“ je do jisté míry panteistický. Přesto věřím, že je slučitelný s vírou v osobnostního Boha, jak jej Bible na mnoha místech popisuje. Otázka, zda obraz osobnostního Boha má smysl, směřuje podle mého názoru k tomu, zda lze kosmickému „logu“ připsat něco jako vědomí. Podle současného stavu znalostí je vědomí od přírodních zákonů neodvoditelný fenomén,

který je typický pro vysoce komplexní živé struktury. Mimo člověka se toto předpokládá i u jiných podobně komplexních druhů. Analogický závěr, že kosmický „logos“ jakožto zdaleka nejkompaktnější ze všech myslitelných struktur též disponuje vědomím, se mi zdá být samozřejmý a nevyvratitelný. Tento závěr připomíná jakoby v opačném smyslu text z knihy Genesis (1,26), kde stojí, že člověk byl stvořen k obrazu Božimu.

Obraz kosmického „loga“ ukazuje Stvořitele, který nesedí mimo své stvoření, nýbrž je současně přítomen v zákonech, podle kterých se stvoření vyvíjí. Charakter přírodních zákonů jakožto Bohem daných je tímto zvláště zdůrazněn. Tento pohled na přírodní zákony se podle mého názoru jen těžko snáší se zaráčnými událostmi, o kterých se v Bibli píše. Nikoliv schopnost občas překonat platnost přírodních záko-

nů, třeba přeměnit vodu ve víno, je pro mne dokladem Boží moci a velikosti. Tato se projevuje spíše tím, že Boží nadčasově platící zákony umožnily evoluci, která přinesla nesčetné zázraky kosmu.

Mnohem obtížnější než otázka Boha se mi zdá být otázka, co nás očekává po smrti. Sice jsem již v úvodním vyznání k tomu něco vyjádřil, jak by to pravděpodobně řeekli mnozí jiní. Aby toto vyjádření nabylo smyslu, je nutno vyjasnit, co se míní pod mnohoznačným pojmem „duše“. Pro mé úvahy bych se připojil k názoru mnohých teologů, že duše je to, co dělá člověka podle knihy Genesis (1,26) obrazem Božím. Jelikož je Bůh nemateriální, je i tento obraz nemateriální. Já bych ho ale navíc označil jako „osobní logos“ onoho člověka. Tento logos, který bych rád identifikoval s duší, obsahuje informace, které definují jednotlivce se

MIROVICKÉ PRÁZDNINY

První prázdninový měsíc byl ve znamení tradiční prázdninové aktivity, kterou už několik let vyvíjejí náboženské obce v Písku a Mirovicích. Bratr farář Filip Štojdl v tomto období organizuje skautský tábor na Svaté hůrce v Mirovicích a účast fotbalového týmu Mirovičtí husitů na turnaji Strážovice cup.

V průběhu července tak 15 dětí ve věku od čtyř do jedenácti let mělo možnost prožít 10 dnů v krásné části jihočeského kraje. Celotáborová hra, vycházky do přírody, večerní poradní ohně v tee-pee, sběr hub, získávání skautských dovedností, výlet vlakem do Prahy. Jenom to koupání nám letos kvůli nepříznivému počasí chybělo. Skautiči také letos poprvé připravili i celotáborové dětské odpoledne pro své vrstevníky z Mirovic. Naopak tradiční součástí tábora byla vzpomínka na mučednickou smrt Mistra Jana Husa. 5. července v podvečer vyšel z tábora průvod, ke kterému se během trasy připojovali mnozí občané. U zapálené hranice, postavené místními hasiči, pak proběhl program, který si děti připravily, a s projevy vystoupili bratr Filip Štojdl a zástupci obce. Během tábora se děti rovněž aktivně účastnily bohoslužeb a vždy před jídlem proběhla společná modlitba. Když děti odjížděly, každého vyprovodil zvuk husitského zvonu na věži našeho kostela s přáním, aby se sem za rok zase vrátily. Těch deset dnů uběhlo neuvěřitelně rychle.

Ani ne týden po táboře odjel fotbalový tým mirovických husitů do blízkých Strážovic na tradiční, už pátý ročník turnaje v malé kopané. Náš tým se zúčastnil potřeť a zase úspěšně. Před dvěma lety třetí, vloni druhý a letos se nám povedlo toto umístění obhájit. V minulých letech byl aktivním členem týmu bratr farář. Letos výjimečně na dálku fandil, protože měl duchovenské povinnosti, konkrétně křest v Písku. Ale ostatní členové družstva hráli i za něj. Nejprve boje ve skupinách, potom semifinále, čtvrtfinále a první a poslední porážka až ve finále. Reprezentace jak se patří. Jako pravověrný husita jsem vždycky hrdý, když moderátor vyhláší: ...A na druhém místě se umístil tým s názvem Mirovičtí husité. Ale počkejte příští rok!

Mgr. Miroslav Felcman,
člen náboženské obce Mirovice

všemi jeho fyzickými i duševními vlastnostmi. Za jeho života jsou tyto informace vázány na hmotu jeho těla, jsou v něm, tak řečeno, zakódovány. Smrtí se tato vazba uvolňuje, ale informace zůstává zachována. Sice se ani bit neztratí, ale rozplyne se do sumy informací o vesmíru, to znamená do kosmického loga. Tím je míněno, v tradičním vyjádření, že duše se vrátí k Bohu. Co se přitom stane s vědomím, nemíním spekulovat; již proto, že ani u živoucího člověka neumíme racionálně vysvětlit vědomí. Zatímco mi zjevně rozpory velmi vadí, mohu docela dobře žít

s tím, že existují otázky, jež snad provždy musí zůstat otevřeny.

Prof. dr. Arne Stahl,
teoretický fyzik

Poznámka:
V Českém zápase se v posledních třech letech objevují články doc. dr. Ingrid Stahlové, která je pravidelnou účastnicí bohoslužeb v bratislavské náboženské obci naší církve. Prof. dr. Arne Stahl je známý teoretický fyzik (příbuzný jejího manžela). Slovenský biskup ThDr. Jan Hradiš ho požádal o odpovědi na otázky víry a tento dopis pak probírali v Bratislavě na biblické hodině.

